

ÖRÖMHÍR

PÁRATLAN OLDAL - LXI. évfolyam, 21. szám, 2017. május 26.

Ömlik, szakad. A városrész romantikus képét mutatja a viharban, de ezt az otthon biztonságából szemlélve jobban lehetne élvezni, mint egy kisebb bevásárlóközpont oldalában ácsorogva, felpakolva csomagokkal. Mikor menjen vásárolni az emberfia, ha nem épp akkor, mikor elkapja az özönvíz?

Nincs autó, taxival kell hazajutni. Reménytelen; egy társaság sem tud kocsit küldeni. Szűk egy órán keresztül próbálkozás, nulla eredmény. A helyzet fokozódik: fáradtság – a padok vízben áznak, a kis kávézó tele –, a vágyott szobabiztonság egyre távolabb.

Míg reménytelenül nyomkodom a mobilt, autó jön, beáll a mozgássérülteknek fenntartott parkolóba. Másik autó jön, a parkolóban középre állva három helyet foglal el. Harmadik autó is jön, szinte a közeli üzletbe hajt be a terepjáró.

Ekkor, talán a kilátástalanságtól vérszemet kapva, megszólítom az autójába épp beszálló rokonszenves férfit: nem vinne-e el nem túl messze lévő lakhelyemre? Természetesen kifizetem.

Később kiszállok a ház előtt. A csomagokat a még szakadó esőben becipeli. Örülök, hogy biztonságban van – mondja –, köszönöm, hogy segíthettem, dehogy fizeti ki.

És akkor megírom: virágzik a pitypang.